

хлѣбове, кои-то си ги раздробивать гости-тъ самички; сега ся донасва чорба, прѣдъ двоица гости по паница. Ч. 75—76.

Трапезария с. ж. трапезная: Комисъ чякаше млади-тъ въ трапезарниѣ-тъ. Р. 46.

Трапъ с. м., съ чл. **Трапътъ**, мн. ч. **Трапове** **Трапища**, **Трапчѣ** ум. 1) яма: Кой-то другому трапъ копае, самъ въ него пада. Ч. 173. Ископахъ много трапища по разны мѣста — — покрыхъ ги съ върхарѣ. Р. С. 86. Една лисица възлизала отъ единъ трапъ. Сб. 31—32 А отъ тамо кѣту изваджъ прѣчки, изкопавътъ трапъ, дѣ кѣту насыпжъ нахвасена слама, до една пѣдъ, полагажъ ги на горѣ съ коряну. Пк. 72. Сѣрнытъ испаренъ на Стигійско-го блато, които излѣзважъ непрестанно отъ този трапъ (*par cette ouverture*), заразяважъ въздуха. Т. 291. Присѣвжъ брашно въ нащовы или купанж прѣзъ тѣло сыто, и, кѣту го струпжъ на купче, изровжъ посрѣдъ трапче, дѣ наливжъ топлъ вода. Пк. 36. 2) парникъ: Лучянь, празянь и зелянь разсадъ ся сѣе отъ сѣмя не рѣнено въ трапища, какъ то вышеречнии, нѣ въ лѣхы высоко издигнати уравниени и наторены три прѣста дебѣло отгорѣ надъ сѣмя. Пк. 69.

Траж м. дл. герлию, выношу: Трай, душо, чернѣй, кожо! (или — трѣпи, кутро! — Въ петѣтъ си благо яла!) — Трай, кончо, за зелена трѣва. — Трай, конѣ, скоро е Гергѣвденъ. — Трай ми, магаренце, Марта настига. Кн. 138. Судни мажи не сѣ тѣрпять, — не сѣ траять. М. 227. 2) живу: Дѣшка ѣ рѣжба не траж. Д. 13, 1. Откае сме ся слибиле, От тогѣва вѣрни конѣ не тражтъ. Д. 66, 1. 3. 3) длѣсь, продолжаюсь: Бурата трая около три часа. Р. С. 48. Грыцѣтъ ми оставихъ нѣколко храна, но ти тражъ малко (*mais les provisions durèrent peu*). Т. 250. Лу ми утидоха на белъ Дунавъ, Заправили се Боже име, Та е трату три дни и три ноци. Вв. 50. Азъ наричамъ „хубаво“ и „полезно“ само онова, щото трае и щото грѣе. З. 93. А кога-то (цѣтенцето) ся не очисти добрѣ, то ся залуспява и киръ-тъ му трайва по нѣкога и прѣзъ прѣвѣ-ты недѣли. Л. Д. 70 р. 93. **Траяне** с. с.: Това траяніе на вѣтъра доста уплашило Коломбовы-ты хора. ib. 1873 р. 124.

Трѣбамъ **Трѣб(у)вамъ** м. дл. я нуженъ кому-либо. **Трѣба** **Трѣб(у)ва** **Трѣбитъ** (Мак.) ми нѣщо, мнѣ нужно что-либо: Азъ имамъ доста войска, наемници не ми трѣбовать. У меня много своего войска, наемнаго мнѣ не нужно. Р. 42. Тогы-зи ми трѣбовахъ пары. Мнѣ нужны были деньги. Р. 113. Ще му трѣбать царвуле. Л. Д. 76 р. 61. Да земаетъ 'се що не имъ трѣбитъ. М. 184. „Айде, Яно, айде, зашто ти ѣ вино?“ — „Требитъ, брате, трѣбитъ, да однесамъ поклонъ“. М. 229. Ха, това ми мене трѣбва! (*So gefällt mirs!*) Рш. 19. „Море